Podle svrchu uvedených ustanovení staveb. řádu mohlo by založiti legitimaci k účasti na řízení parcelačním jen vlastnictví pozemku parcelací dotčeného, ať už jde o souseda či o vlastníka pozemku parcelovaného. Staveb. řád neobsahuje žádného ustanovení, z něhož by se dalo vyvoditi, že již obligační poměr, který se vztahuje k parcelovanému pozemku, je s to, aby pro někoho, byť byl faktickým interesentem, založil právní postavení strany v řízení parcelačním. I když se připustí, že omezení vlastnické svobody, jež vznikají z podmínek parcelačního povolení, jsou povahy reálné, neplyne z toho, že v řízení parcelačním má i ten, kdo má z kupní smlouvy nárok na vydání parcelovaného pozemku, má již z titulu tohoto svého nároku vedle vlastníka nebo dokonce místo něho postavení strany.

St-l však ve své stížnosti ani sám netvrdí, že v době rozhodnutí o přeparcelaci, ba ani v době podání odvolání, byl již vlastníkem pozemku, jehož se parcelace týká, nýbrž uvádí toliko, že ústřední zastupitelstvo hlav. města Prahy usneslo se 6. března 1933 prodati mu onen pozemek a že k výzvě rady hlav. města Prahy z 19. dubna 1933 smluvenou kupní cenu zaplatil. Skutečnosti, jež st-l uplatňuje, mohou pro něho zakládati snad obligační nárok proti vlastníku parcelovaného pozemku na splnění kupní smlouvy, nestačí však, aby odůvodnily legitimaci st-lovu k opravnému prostředku proti povolení parcelace, jež bylo nespornému vlastníku pozemku k jeho žádosti uděleno.

Domnívá-li se st-l, že břemeny, jež se povolením parcelace uvalují na pozemek, který koupil, byl zkrácen ve svém právu z kupní smlouvy uzavřené s obcí pražskou, a že za zkrácení toto odpovídá obec pražská jako navrhovatelka parcelace, nemůže toto tvrzené zkrácení svého práva ze soukromoprávní smlouvy uplatňovati v řízení parcelačním před úřady správními, nýbrž toliko pořadem práva civilního, na který ho žal. úřad správně poukázal.

Pokud stížnost snaží se legitimaci st-le opříti také o jeho postavení obecního poplatníka, je tvrzení to podle §§ 5 a 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. nepřípustné novum, kterým nss zabývati se nemůže.

Č. 13.040.

Pojišťovací právo. — Policejní věci: Přestupek § 260 lit. h) zákona č. 221/1924 Sb. ve znění vlád. nař. č. 112/1934 Sb. nemohl býti dokonán před uplynutím šesti měsíců ode dne účinnosti tohoto ustanovení.

(Nález z 3. listopadu 1937 č. 178/36-2.)

Věc: Karel Š. v Bělé pod Bezdězem proti rozh. zem. úřadu v Praze z 18. listopadu 1935 o přestupku § 260 lit. h) zákona č. 221/1924 Sb.

Výrok: Napadené rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: St-l byl trestním nálezem okr. úřadu v Mnichově Hradišti z 18. prosince 1934 uznán vinným přestupkem § 260 lit. h)

zákona č. 221/1924 Sb. ve znění vlád. nař. č. 112/1934 Sb., jehož se dopustil tím, že — ač dluží okr. nem. pojišťovně v Mnichově Hradišti na pojistném podle zákona č. 221/1924 Sb. částku 65.599 Kč 30 h s příslušnými úroky z prodlení podle měsíčních předpisů za dobu od r. 1928 do 30. září 1934, tedy více než 6 měsíců ode dne splatnosti, — nezaplatil dosud, ač vyzván, ani část pojistného připadající na zaměstnance (§ 164 cit. zákona), ani mu nebyl pojišťovnou povolen odklad k zaplacení pojistného, ani nebyl potrestán pro čin uvedený v § 165 cit. zákona. Za to byla mu podle § 262 cit. zákona uložena pokuta 300 Kč, v případě nedobytnosti vězení na 10 dnů.

Odvolání st-lovu nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím v podstatě z těchto důvodů: Odvolatel tvrdí, že část pojistného připadající na zaměstnance a předepsaná mu za dobu od roku 1928 do 30. září 1934 je zaplacena tím, že okr. nem. pojišťovna vymohla si od stavebníků, jimž odvolatel prováděl stavby, záruky podle § 168 poj. zákona. Okolnost tato je bez jakéhokoli právního významu s hlediska § 260 h) poj. zákona, ježto podle tohoto paragrafu náleží ke skutkové podstatě skutečnost, že zaměstnavatel nezaplatil část pojistného; složení záruky stavebníkem podle § 168 poj. zákona nelze klásti na roveň zaplacení pojistného zaměstnavatelem. S hlediska ustanovení cit. paragrafu, který vstoupil v platnost 1. července 1934, je jediné rozhodující okolnost, zda odvolatel nezaplatil do 6 měsíců, uplynuvších ode dne účinnosti cit. ustanovení, ani část pojistného připadající na zaměstnance, při čemž nerozhoduje, zda pojistné to se stalo splatným před dnem účinnosti novely č. 112/1934 Sb., či až po něm. Z přípisu okr. nem. pojišťovny v Mn. Hradišti z 5. června 1935 je patrno, že odvolatel nezaplatil dosud na dluhované pojistné okr. nem. pojišťovně nic, ačkoliv od splatnosti tohoto pojistného uplynulo již více než 6 měsíců. V tom případě je s ohledem na okolnosti výše uvedené skutková podstata přestupku § 260 lit. h) zákona o pojištění zaměstnanců ve znění vyhlášky č. 189/1934 naplněna.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí bylo uváženo:

St-l byl odsouzen pro přestupek § 260 lit. h) zákona č. 221/1924 Sb. ve znění vlád. nař. č. 112/1934 Sb. Podle tohoto ustanovení, jež nabylo účinnosti dnem 1. července 1934, dopustí se přestupku ten, kdo do šesti měsíců ode dne splatnosti pojistného nezaplatil ani část pojistného, připadající na zaměstnance (§ 164), nebyl-li mu pojišťovnou povolen odklad k zaplacení pojistného a nebyl-li potrestán pro čin uvedený v § 165 cit. zákona. Jde o delikt omissivní, který je dokonán teprve tehdy, když činnost záležející in omissione (opominutí) trvala po šest měsíců ode dne splatnosti pojistného. Ježto však se jedná zároveň o delikt dosavadnímu právnímu řádu neznámý, jehož skutková podstata byla prohlášena za trestnou teprve vlád. nař. č. 112/1934 Sb., které nabylo účinnosti dnem 1. července 1934 a má podle § 1 zákona č. 146/1934 Sb. platnost zákona, mohlo opominutí (omissio) vyžadované ke skutkové podstatě podle § 260 lit. h) cit. vlád. nař. započíti teprve dnem účinnosti tohoto ustanovení. Nemohl býti proto trestný čin dokonán před uplynutím 6 měsíců ode dne účinnosti nového ustanovení. Toho si byl žal. úřad také vědom a vyslovil v nař. rozhodnutí, že roz-

hodující jest okolnost, zda odvolatel nezaplatil do 6 měsíců uplynuvších ode dne účinnosti cit. ustanovení ani část pojistného připadající na zaměstnance. Jestliže tedy trestní nález okr. úřadu byl vydán 18. prosince 1934, je zřejmo, že skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného nebyla dána v den, kdy byl okr. úřadem odsouzen. Žal. úřad uvádí však v dalším odůvodnění, že st-l nezaplatil d o s u d na dluhované pojistné okr. nem. pojišťovně nic, ačkoli od splatnosti tohoto pojistného uplynulo již více než 6 měsíců. Vycházel tudíž z právního názoru, že k trestnosti určitého jednání nebo opominutí stačí, když skutková podstata činu trestem stíhaného je splněna v době, kdy odvolací stolice rozhoduje o odvolání, a že je lhostejno, byla-li dána již v době, kdy byl vydán nález stolice první.

Takovéto pojetí se však příčí zásadnímu účelu opravného řízení ve věcech trestních, jímž je přezkoumání zákonitosti trestního nálezu první stolice, v rámci vzneseného obvinění. Může proto stolice odvolací přezkoumati trestní nález I. stolice jen na základě skutkové podstaty, kterou mohla zjistiti jako danou již stolice první, a nemůže odvolací stolice uznati obviněného vinným deliktem, jehož skutková podstata v době trestního nálezu prvé stolice dána nebyla.

Stížnost je v tomto směru důvodná a nař. rozhodnutí, které vychází, jak shora vyloženo, z mylného právního názoru, v rozporu se zákonem.

Č. 13.041.

V á l e č n í p o š k o z e n c i. — V o j e n s k é v ě c i: * Vojenští gážisté, kteří podle zákona č. 154/1923 Sb. byli v řízení správním zbaveni vojenské hodnosti, nespadají pod ustanovení zákona č. 142/1920 Sb. o požitcích válečných poškozenců.

(Nález z 4. listopadu 1937 č. 2100/35-5.)

V ě c: Ferdinand P. v Bučovicích (adv. Dr. Jaroslav Tamele z Prahy) proti rozh. min. soc. péče v Praze z 3. ledna 1935 o invalidním důchodu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Brně výměrem z 9. dubna 1934 odmítl st-lovu přihlášku k lékařské prohlídce a o invalidní důchod, podanou 15. dubna 1925, pro nepříslušnost z těchto důvodů: Podle § 44 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb. se zákony ty nevztahují na vojenské gážisty, poddůstojníky z povolání a jejich příslušníky a pozůstalé. Podle záznamů v kmenovém listě nastoupil st-l vojenskou službu za války 15. března 1915 jako domobranec, 1. července 1916 byl jmenován poručíkem v záloze a 15. ledna 1921 byl převzat (jako gážista) do svazku československé armády, 1. ledna 1922 byl jmenován nadporučíkem v záloze a 28. února 1925 mu byla odňata hodnost nadporučíka v záloze a byl zařazen jako vojín v záloze k pěšímu pluku č. 2. Dnem 31. prosince 1920 byl demobilisovám a — jak ze záznamů v kmenovém listě vysvítá — nekonal od té doby činné vojenské služby, byv již před tím 30. dubna 1920 propuštěn